

Ma 20. njezlu po swětej tschojosczi.

Ten Bog šcheje gnady, lenž naš jo powolał do swojeje ni-
merneje křahnosczi we Kristu Jesusu, lenž my maško sčerpimy,
ten kšěł naš dopřigotowasch, hobtwaržisch, smoznišch, sałożyšch!
Tomu samemu buži zescž a mož wot nimerneje až do nimer-
nosczi! Amen.

L. p! my smy wot narodu našchomu woschzu Adamu
rowne. Ako ten wot Boga wotpadnuł běšcho, ga hube-
gascho won psched nim; perweje něžli won sašej k Bogu
pschize, dejascho Bog jogo wolašch: „Adam! jo šy?“
A tak smy my teke wot natury wotželone wot togo Bo-
žego žyweña, my smy bžes Kristusa a bžes Boga tudy
na tom swěšche, my teke psched nim hubegamy; won dej
naš sam k šebe wolašch, gaž my k nomu pschisch, s nim
sasej hujadnane a sbožne hordowasch dejmy. A dere nam,
až won to wěrne žyni, a naš k swojeje gnaže a k nimer-
nej sbožnosczi možne powolažo. A wot togo samego Bo-
žego gnadnego powolaña žomy něto gronišch.

Ev. Matth. 22, 1—14.

A Jesus wotgroni a gronašcho pak ras k nim we pschiro-
noscžach a žašcho.

To njebjaske kralejstwo rowna še kraloju, lenž swojomu synu
šwazbu gotowašcho.

A poška swojich služabnikow wen, wolał tym na šwazbu
přchošonym; a woni nekšěchu pschisch.

Naspet poška won drugich služabnikow a žašcho: powěscžo
tym powolanym goscžam: lej, moj hobed šom ja šgotował, moje